

ÁGH ISTVÁN

Néma zsoltár

Makovecz Imre emlékére

*V*alami ismeretlen izgalom
 árama zúg a kerteken, a fák
 feszültsége akkora, mintha most
 roppanna szét a mennybolt, valami
 különös földi jelenség, csoda
 készülődik a hátsó udvarok,
 a Duna és az atommágya között,
 kikezdve a mindenkor szokást,
 nem idetévedt szarvas tölgyszaga
 ingerli föl az eltunyult kutyát,
 a sárga gyepet csípkedő kakast
 ennyire még az ölyv sem némitaná,
 miként ez a sosem látott magas
 valami, ahogy itt nyújtózkodik
 múltból emelt jövőbe, múltkor
 szerszámok, ökrös fogatok nyomán,
 egy partra vetett hatalmas viza
 alakjában, föld, kő, homok, fa, fém
 másvilágából való költemény
 átváltozása napban, hold alatt.

*Mintha nem is a nap sütné,
 Isten fényessége süt le,
 tetőn át bentről sugároz
 kifelé világosságot,*

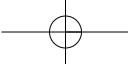
*ahol már a levegő is
 aranysújtásba fonódik,
 ott nem evilági elvek
 alatt könnyülnek a terhek,*

*félárnyékba ömlő kristály,
 mint folkavart pihé vibrál,
 földi menny illúziója
 káprázik a Megváltóra,*

*úgy lebeg a fehér kőből
 való Krisztus, mintha füstön,
 és az angyalok sem szárnyon
 szállnak mélyük vonzásából,*

*szentek, gyümölcsszedők néznek
 annyira lentről az égre,
 mint a toronyra az ácsok
 mielőtt elindulnának,*

*fény- és árnyjáték celebrál
 magában folyó szertartást,
 egyelőre hívek nélküli,
 szagos misék emlékeből,*

[Ágh István verse]

*a kőműves fellegjáró
álmából idegen ágyon,
és hogy a Mester guggolva
rajzolja szívét a porba,*

*s akik körülötte állnak,
összehajló tanítványok,
olyan templomot képeznek,
mit magukból építettek.*

*A püspök kezdi pünkösdi-piros palástban,
Szentlélek napján, folytatja a zápor
a hármas torony holdján és keresztjén,
míg a nap, mintha délibábja volna
a lenti napnak, szivárvány világol,
az első szertartással megvalósul
az Ige, fonti közreműködéssel,
az ég és föld dicső egyesülése,
valódi s tükkörképünk végtelenné
tágult, egymásba zsúfolt közössége
szenteli fol a templomot, de mégis
az lesz igazi ünnepélye, majd ha
jön valaki, s a magány zsámolyára
térdel gyónni, ott egy pillanatra
lesz ő az első itt keresztlelt, első,
kinek árnyát a Mester befalazta,
mátka és halott egyazon személyben.*

*Szólt valaki? csak egy szálfa
hangol, mintha húrja volna,
kiért szólha arra várva,
kinek erre semmi dolga,*

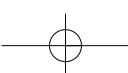
*még ki az Úr lábnymában
Istenházát emelt, mára
az is eltűnt észrevétlén,
néma zsoltárt hagyva hátra,*

*teremtés utáni csöndben
a legelső naplemente
borzasztotta így az embert
árnyékostul éjbe vetve,*

*temetés volt? ilyen csöndes
az után a halottas ház,
aki jön, hogy is jöhetne,
ha már a kaput becsukták?*

*szólt valaki? csak egy szálfa,
nyútt gerenda, pusztai donga,
szelemen metaforája
pendült, jó lenne, ha volna,*

*aki létfünk igazolva
arra tudna megfelelni,
miért vagyunk úgy leosztva,
mintha nem okozná senki,*

[Ágh István verse]

*mennyi bűnt kell elkövetni,
hogy legalább belénk csapva
nyilatkozna, ugyan mennyi
áldozat vár áldozatra,*

*míg a füst az ūrt belengi,
bány oltárt kell még emelni
a Teremtés mintájára,
néma zsoltárt hagyva hátra?*

Paksi templombelső

ÁGH ISTVÁN (1938) költő, író, műfordító. A *Hitel* képszerkesztője. Utóbbi kötete: *Árokóból jön a törpe* (2010).